

Ἐπὸ τὸ πάρκο ἐπέρασεν ἡ ὄριμη Κυρία
μέσ' ἀπ' τοὺς ὄρθιους τῶν δεντρῶν, ὀλόρθη, τοὺς κορμούς.
Φύλλα νεκρὰ τῆς ἔρριξε ἡ χρυσὴ δένδροστοιχία
κι' ἐμεῖς τοὺς μαραμένους μας συλλογισμούς.

Θᾶνε ἡ γυναῖκα ποῦ ἔκλαιε πολὺ! Στὰ βλέφαρά της
ἡ σκιά τῶν τρισευγενικῶν κατέβη μαρασμῶν
Τὴν λύπην ἐξεδίψασαν τὰ δάκρυά της—
καὶ τὴν ὕδρια της γέμισε στὴ βρούση τῶν λυγμῶν.

Τὰ φιλημένα, ἄλλον καιρό, κρατεῖ κλεισμένα, χεῖλη,
κι' ἀπάνω ἀπ' τὰ ξερόφυλλα περνάει θαμπή, σβυστή,
στὸ μῦρο τῆς ὑπόμονῆς ποῦ ἀφίνουνε τὸ δεῖλι
τὰ πληγωμένα ἀπ' τὴ βροχὴ κλαριά, νὰ ξεχαστῇ.

Κι' ἐγὼ ποῦ ἀπὸ τὸν μάταιο τὸν κόσμο ἀναχωροῦσα
τὴν εἶδα κι' εἶπα. «Εἶνε νωρὶς—θὰ μείνω». Μυστικὰ
σὲ μιὰ Γυναῖκα Λήκνυτον νὰ ἐμπιστευτῶ μποροῦσα
τὰ δάκρυά μου τὰ τωρινὰ καὶ τ' ἀναμνηστικά.

Τότε θὰ γύρωμε κι' οἱ δυὸ σὲ μιὰ βαθειὰ ἡσυχία
—οἱ κουρασμένοι, οἱ ὄριμοι πολὺ—νὰ ἱστορηθῇ
ἀπ' τὸν καθέναν ἡ παλῆα πικρὴ του ἀποτυχία
τρυγῶντας τοῦ ἄλλου τὰ φιλιὰ ὁποῦ ἔχουν μαραθῇ.

Γλυκὸ χεινόπορο τῆς ζωῆς, σοφὴ καὶ ἀτάραχη ὥρα,
ξέρεῖς, τὰ φίλτρα πίνοντας τῆς λύπης, νὰ εὐτυχῆς,
καὶ γεύεσαι τὸν ἔρωτα σὰν τὴ χρυσὴν ὀπώρα
βαρεῖά ἀπ' τὸ μέλι τῶν χυμῶν στὰ ρίγη τῆς βροχῆς.

Τὴν ἴδια δόξα ἐπόθησε τὴ χεινοπωρινὴ
καθὼς μὲ εἶδεν ἡ ὄριμη γυναῖκα καὶ ἡ καρδιά της
τὰ πληγωμένα ἐτάραξε, γιὰ μιὰ στιγμή, φτερά της
—ὅμως τὰ ξαναδίπλωσε στὴν πρώτη ὑπομονή

καὶ προσπεράσαμε, βουβοί, δειλοὶ καὶ ἀγνοημένοι...
Ἐὸ λόγος ποῦ δὲν ἦτανε γραφτό μας ν' ἀκουστῇ
καθὼς ξερόφυλλο, ἔπεσε, λαμπρό, στὴν κοιμισμένη
θάλασσα τοῦ Ἀνεκπλήρωτου, ποῦ τόσα μοῦ κρατεῖ!